

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirei No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Filmul cel mare

Șeful Poliției din Paris, încă în anii trecuți a luat o măsură minunată ca să curme odată multele excese nocturne ce făceau în capitala țării beivii desfrânați; a ordonat anume, cumcă, cu ocaziunile razilor, ce să fac regulat, să fie filmați toți aceia cari au conturbat noaptea liniștea publică și au fost duși la poliție. Alta zi apoi, când sau deșteptat, li s'a rulat filmul, făcut despre ei în situații prea bizare. Rezultatul acestei măsuri a fost admirabil.

Cum te-ai prezenta însuși, pe un astfel de film?...

Lașă odată să parcurgă înaintea ta, viața ta întregă. Cum a parcurs în viața publică, în familie, în eul tău propriu și închipuește-ți, că acest film va rula pe ecranul unui cinematograful, într'o sală mare, arhiplină. Iar tu vei fi silit să fii personal de față!

Dar nu numai faptele tale, ci — aceasta e și mai senzațional, — chiar și cugetele tale cele mai secrete, vor fi vizibile spectatorilor.

Ce zici la aceasta?
Cred că trec fiorile prin [spinarea ta?]
Se poate întâmpla așa ceva?
Nu! Vei striga speriat.

[Aceasta e imposibil!
Și dacă totuși?
Odată se va realiza!
Da, la judecata cea de pe urmă.]

Îți aduci aminte de cele ce ai învățat în oarele de religie? Ce ai răspuns când

te-a întrebat catehetul: Cum sună închietura a 7-a al Credeului? Nu puteai să răspunzi altcum, decât aceasta: „Și iară va să vie cu mărire, să judece viii și morții...” Aceasta e judecata cea de pe urmă.

Sau nu mai crezi acest adevăr? Cugeți doară că s'a scornit aceasta numai pentru spăimântarea copiilor? Numai ca și poveștile de cari numai a rîde poți?

Cum așa, a rîde de cuvântul lui Dumnezeu...?

Deschideți numai biblia, dacă o mai ai, acolo vei putea găsi următoarea propoziție: „Cu toți va trebui să ne prezentăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos”.

„Domnul va scoate la lumină cele mai ascunse și va mi descoperi planurile cele mai secrete ale inimii”.

Nuți e de ajuns, chiar și numai atîta, ca să crezi în judecata cea de pe urmă?

Sf. Augustin scrie astfel: „Intrucât, c i n e v a ori din orbie de neînțeleș, ori din stupiditate, nu neagă autenticitatea sf. Scripturi, atuncea nimeni nu poate contesta „nici a dubita, în aceea, că Domnul Hristos va ținea odată judecata cea de pe urmă, întocmai precum ni o procește Sfânta Scriptură”.

Judecata ultimă va fi o judecată reală!

Hristos, Fiul Omului, va fi judecătorul popoarelor.

Fiecare om va fi judecat,

toți cari erau, sunt și vor fi în viitor. Fiește care!

Pretinii tăi cunoscuți, învățătorii tăi, tatăl tău, frații, părinții și însuși tu în persoană.

„Mirându-se vor privi unul la altul”.

Atuncea se va deschide curtea conștiinței.

„Nimica nu va rămânea ascuns, ci toate se vor descoperi și toate secretele vor fi destăinuite”.

„Cugetele necredincioșilor se vor cerceta și vorbele lor vor fi impuse judecării ca să-și ia pedeapsa, pentru fărădelegile lor”.

Cum le va face acestea bunul Dumnezeu, aceasta nu o putem ști, însă că se va face, e sigur.

Infățișează-ți numai acest mare film!

Ce rol vei avea tu însuși acolo?

Dar ori și ce răspuns ar trebui să dai la această întrebare, nu ai motiv, ca să te descurajezi.

Încă toate să pot îndrepta.

Marele învățător al Bi-

sericii Sf. Augustin a spus odată:

„Nimica alta nu m'a smuls din vârtejul plăcerilor trupești, decât numai frica de moarte și de judecată, cele ce nici când nu le-am scăpat din vedere”.

Și din marele păcătos, a devenit Sfânt mare!

Și tu nu ai putea să fii?

Incepe cu ziua de azi — suntem doară în postul Crăciunului, în așteptarea aniversării Nașterii Judecătorului Suprem, — un act nou. Joacă în acest act mai bine. „Cugetă când faci ceva, la lucrurile cele de pe urmă și nu vei păcătui nici când”.

Iar dacă între ele, îți va fi prea greu, dacă ispita te prea silește, ca să te doboare, puneți întrebarea:

„Și dacă aceasta faptă va fi filmată? Și dacă se rupe filmul? Iar acest păcat va fi ultima scenă?”

Ultimul fapt decide asupra judecării!

Și trebuie să-o știi că: irevocabil și pe vecii vecilor. Traducere.

Cu ochi văzători

Au trecut 20 de ani de atuncea, decând, intelectualii și țărani din Maramureș s'au adunat în Sighet, ca în localul Asociației pentru Cultura Poporului Român din Maramureș să înființeze „Sfatul Național Românesc al județului (atunci comitat) Maramureș. Bătrâna Asociație, care a fost inițiatorul și susținătorul tuturor mișcărilor creștinești și naționale și în zilele hotărâtoare din 1918 s'a arătat vrednică de menirea sa. Primul steag românesc pe zidurile ei a fost ridicat, prima inscripție românească falnic vestea; că aici,

între zidurile Asociației își are sediul său: Dr. Vasile Chindriș, președintele Sfatului Național. În decursul deceniilor, dela înființarea ei—1860—Asociația în timpurile cele mai vitrege și până la înfăptuirea idealului național a fost un focar de românism intransigent. Ea a înființat prima școală normală românească, care acum, deși a fost un monument istoric de o valoare excepțională, a fost desființată. În saelele Asociației s'au adunat marii bărbați ai neamului, ca să pună la cale conservarea românismului din

Maramureș. Asociația a dat posibilitate tuturor, de ași hrăni sufletul dornic de slovă românească, cu cele mai bune cărți românești din timpurile acele. Și nesfârșit este numărul acelor, cari grație ajutorului bănesc al Asociației au putut să termine studiile lor, ca să devină atunci și azi stâlpii Maramureșului românesc. E glorios rolul pe care Asociația a avut-o și o are și azi în viața acestui județ.

Acum, când comitetul organizator al serbărilor din 1 Decembrie își ține adunările sale între zidurile Asociației, când adunarea generală și comitetul ales pentru apărarea și ajutorarea fraților rămași în Rusia Subcarpatică tot aici se adună, avem mare nădejde, că lumea românească din Maramureș din nou o va așeza în locu-i cuvenit.

În acest an, curtea și localurile Asociației la 1 Decembrie din nou vor fi martorii entuziasmului românesc. Atunci în 1918, s'a hotărât alipirea cătră țara tuturor românilor, azi se va hotărî, că aceea ce s'a câștigat cu jertfa multora cu 20 de ani în urmă, vrem să o păstrăm, fără să lăsăm numai o singură brazdă pradă dușmanului hărăpeț. Și aceasta se va face în aceeași ploasă atmosferă, cași în 1918. Căci Asociația nu e numai românească, dar e și creștinească. Știe, că aceea ce se face, va avea reușită numai cu ajutorul Domnului, fără de care nimic nu se face.

Dumnezeu să fie cu noi!

**Plătiți
abonamentul.**

Mama îndurărilor

Un vânt puternic a trântit în lături porțile dela intrarea în curtea bisericii, năvălind nebun — prin locul rămas gol — asupra unei modeste statui, lovind-o în față cu frunzele smulse de pe crăcile arborilor și acoperindu-i pentru o clipă obrajii. O clipă... și vântul a alergat mai departe, părăsind frunzele cari în legănări ușoare se lăsă pe pământ, făcând ca de sub invelișul lor să apară chipul zâmbitor și plin de blândețe al Preac. Vergure Maria.

Dar ce-au fost aceste slabe lovituri ale frunzelor pe lângă furtunile cărora le-a ținut piept această statuie? Au fost zile în cari, par'că inadins, toată natura și-a concentrat toate puterile, pentruca prin trăznete și

Iubirea față de aproapele

Așa o întocmit Creatorul firea noastră omenească, înrât, precum focul dela natura sa încălzeste, apa curge tot la vale, planta crește spre soare, tot așa îi este rânduit omului să iubească, numai cât, aceeași iubire trebuie bine orânduită și pusă în slujba mântuirii sufletului nostru! Căci nu oricine iubește așa cum trebuie, nu oricine iubește pe Isus Hristos-Dumnezeu, ci zise Mântuitorul: „Celce păzește poruncile mele, acela este care mă iubește”. Și câte-i porunca cea mai mare ne cere ne-a dat-o Mântuitorul? „Să iubești pe Domnul Dumnezeu-l tău din toată inima ta... și pe aproapele ca pe tine însuși!” Și este foarte natural să fie așa. Dacă noi iubim și cinștim cu alăta credincioșie sf. icoane cari reprezintă pe Isus Hristos, pe Maica Domnului, sau vre'un sfânt, oare nu trebuie să cinștim să iubim cu alăta mai mult pe om, aceea măiastră icoană vie și însuflețită, a marelui Dumnezeu? Ba da, căci omul este icoana Creatorului, deoarece El însuși zice prin glasul lui Moise: „Să facem om, după chipul și asemănarea noastră”. (Facere 1, 27)

Așa că iubind pe om pentrucă-i făptura și icoana lui Dumnezeu, iubirea noastră se va ridica dela lucrurile văzute și simțite, la cele mai înalte, se va ridica la însuși Dumnezeu-Creatorul, căruia I-se cavine adevărata și întreaga noastră iubire; iubind pe aproapele, vom iubi pe însuși Dumnezeu.

Un preot învățat, a asemănat iubirea ce o datorim lui Dumnezeu cu un izvor de munte și iubirea față de aproapele cu pârăul ce duce la vale, apa aceluia izvor; și spunea că,

precum atunci când vezi un pârău cu apă, bănuiești că trebuie să fie undeva și un izvor, tot așa, văzând într'un creștin iubire față de aproapele, poți fi sigur că acel creștin are și iubire față de Dumnezeu.

Iar de s'ar încumeta cineva să ntrebe, ci bine dar, cine-i aproapele meu, pentruca să știu, să-l iubesc? I-aș aminti de minunata pildă a Samaritanului milostiv, din care Mântuitorul, ușor ne face să înțelegem că, aproapele nu-i nici tata nici mama, nici soția și copii, nici rudeniile și prietenii; da și pe aceștia trebuie să i iubim, dar iubindu-i, n'am făcut mai mult decât am achitat un împrumut, — ne-am făcut datoria de fii, soți, părinți, prieteni ori rudeni, dar suntem departe de porunca ce zice: „Să iubești pe aproapele ca pe tine însuși!” Căci aproapele nostru este cel sărac, care cu alăta greutate își duce treitul de pe o zi pe alta, dar îi e rușine să cerșească; este bolnavul care zace pe patul durerii cine știe de câți ani... uitat — parcă — de Dumnezeu și de oameni; este flămânda care se uită cu jind la rămășițele meselor noastre bogate, dar nu le are nici pe acelea, este — aproapele nostru — cel închis, care așteaptă dela noi un cuvânt de mângăere! Aceștia de le vom întinde o bucăică de pâine, o haină, un ban sau un cuvânt mângăitor, — vom avea marea fericire să auzim din irsași gura Mântuitorului, cuvintele: „Ce ați făcut unuia dintre acești frați mai mici ai mei, mie mi-ați făcut”. (Matei 25, 40).

Și acum o altă întrebare: Cum să iubim pe aproapele?

Ne răspunde sf. Ioan — evanghelistul — zicând că „nu numai cu cuvântul și cu limba, ci cu fapta și cu adevărul!” Mai lămurit ni o arată aceasta sf. apostol Iacob (2, 15): „Dacă un frate sau o soră sunt goli și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le va zice: *Duceți-vă în pace și încălziți-vă, și vă săturați, fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce le-ar folosi?*! Așa că, fapte trebuie, nu vorbe!

Astfel înțeleasă iubirea față de aproapele — câte suferințe și boli nu s'ar alina, câte lacrimi de desnădejde n'ar înceta să mai curgă, — și în schimb, câte rugăciuni nu s'ar înălța spre cer, pentru a cerși de acolo binecuvântare și belșug?!

Să nu rămânem surzi și muți față de cei ajunși în ne-cazuri, căci doar și nouă — de atâteaori — ne spune Mântuitorul, prin glasul Bisericii Sale: *Să mergem și să facem asemenea Samaritanului din sf. Evanghelie!* Iubirea pe care o adus-o Hristos din cer și care L-a adus pe Hristos din cer, este singurul remediu ce poate vindeca atâta rău, pricinuit de zavistia lui Satan! Omenirea și-a asumat grea răspundere și numai de ea depinde să-i fie spre mântuire, ori spre osândire...

Petru Bologa

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

de toți aceia pe cari Mântuitorul i-a făcut fiii Ei.

De atunci au trecut veacuri viforoase, Maria însă tot aceeași a rămas: Blândețea a invins vitregiile timpului. Ce sunt descătușările forțelor naturii, abătute asupra statuei, pe lângă durerile provocate de judecătorii Fiului Ei? Ce este o biată frunză purtată de vânt pe lângă blasfemiile pe cari le aruncă asupra Fecioarei limba omului slădit cu Dumnezeu? De când s'a ntrupat Dumnezeu, n'a fost zi în care Inima Mariei să nu sângereze de ranele provocate de cei pe cari i-a luat sub scutul ocrotitor! N'a fost și nu este ceas în care vorbele urâte, injurăturile, batjocurile cari fâșnesc din inimi înfrățite cu diavolul să nu biciuiască cu urâciunea lor blândețea Mariei,

dar — asemenea frunzelor — se prăvălesc la picioarele Ei, formând gunoiul sufletelor păcătoase peste care se întinde blând vâlul iertător al Preabunei Mame.

Dar până când atâta îndurare? Până când atâta iubire față de nevrednicii tăi fii? Până când atâta iertare? Până când?... Un glas duios de Mamă, armonios ca sunetele celor mai pătrunzătoare acorduri de orgă, caută să-ți pătrundă cutele sbuciumatului tău suflet, pentru ca să-ți aprindă în el flacăra nădejzii și cu ea deodată setea după iubirea Ei:

„Sunt Mama îndurărilor; cel ce vine la mine va afla calea spre Fiul meu care m'a pus de paznică îndurătoare și veșnică a fiilor mei de pe pământ”.

Botoș Eugen cleric

Trei evenimente

Săptămâna trecută a fost bogată în evenimente de mare folos pentru parohiile din Sighet. Aceasta săptămână — după lăncezala verii — a fost inaugurarea unei epoci de activitate febrilă, proiectată pentru iarna ce vine.

1. **Conferința D-lui Ovidiu Hulea.** Dl. Ovidiu Hulea cunoscutul poet, redactor al revistei „Inima lui Isus”, la invitarea Congregației Mariane a Doamnelor s'a deplasat la Sighet, ca să țină o conferință despre minunile Lourduului. Conferința, o bogată lucrare documentară, afară de materialul documentar a avut părți de adevărată elevare sufletească. Conferențiarul în fiecare cuvânt s'a arătat creștin, care a ajuns la convingerile sale în urma îndelungatelor și serioasele sale cercetări. Sala arhiplină, nu numai de credincioși catolici, dar și de alții, timp de un ceas și un sfert a ascultat fără răsuflare cuvintele revelatoare ale conferențiarului. Cei cari l-am ascultat, îi datorăm cele mai călduroase mulțumiri.

2. **Recepția noivilor.** Sărbătoarea „Intrării în Biserică” sărbătoarea titulară a Congregației, a adus bucuria recepției solemne a 6 noivilor. Solemnitatea a decurs în fața unui public select în biserică parohială. Cu aceasta ocazie au reînviat votul și celelalte congreganiste. Solemnitățile au premer 2 zile de reculegere cu oficierea Paraclisului și cu predică. Congregația e pe calea cea mai bună. Mai ales ridicarea moralului și sfințirea vieții, manifestate în diferite exerciții de pietate, executate cu bucurie de membre, sunt dovezile foloaselor neprețuite, ce le aduce Congregația.

Membrele recepționate sunt Doamnele: Elena Dr. Chindriș, Octavia Corodeanu profesoară, Maria V. Pop profesoară, Elisaveta V. Nistor, Iuliana Bocskai și Iuliana Nan.

3. **Sfințirea steagului Asociației:** „Cultul Inimii” a avut loc tot în ziua de 21 Noembrie. Steagul preafrumos a fost confecționat din contribuția membrilor și cu osteneala activei casieră a Asociației, doamna Cornelia Marina. Actul sfințirii a fost săvârșit de preoții parohiilor din Sighet. Cuvântul festiv a fost rostit de Reverendisimul Ștefan Popp vicar. Cu aceasta ocazie membrii Asociației au reînviat votul.

IMPREUNA CU BISERICA

Și l-a întrebat un domn, zicând: „Invățătorule bun, ce voiu face ca să moștenesc viața de veci?” Iar Isus i-a zis: „Ce-ai zici bun? Nimeni nu este bun, fără numai unul Dumnezeu. Poruncile le știi: Să nu curvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mamă ta”. Iar el a zis: „Toate acestea le-am păzit din tinerețele mele”. Auzind acestea Isus, i-a zis: „Încă una îți lipsește: Toate, câte ai, le vinde și le dă săracilor, și vei avea comoară în ceriu: și vino după mine!” Iar el auzind acestea, s'a intristat, căci era bogat foarte. Și văzând Isus, că s'a intristat, a zis: „Cât de cu anevoie vor intra bogății în împărăția lui Dumnezeu. Căci mai ușor trece funia corabiei prin urechea acului, decât bogatul să intre în împărăția lui Dumnezeu”. Iar ceice auzise acestea au zis: „Cine dar se poate mântui?” El le-a zis: „Cele ce nu sunt cu puțință la oameni, sunt cu puțință la Dumnezeu.”

Dacă vrem să ne mântuim trebuie să urmăm lui Hristos. „Cine nu este cu mine împotriva mea este” zice Isus. Noi prin păcat am pierdut paradisul, harul dumnezeiesc și mărirea cerească. Fiul lui Dumnezeu s'a coborât pe pământ locuit de oameni vrednici de compătimire, ca să ne recâștige moștenirea pierdută și să ne arate calea către fericirea vecinică. Noi nu avem altceva de făcut, decât să-L urmăm. Nu ajunge, ca să-L ascultăm ci trebuie să-L urmăm. Toată evanghelia, răsună de chie-marea lui Isus: vino după mine! Unde să te urmez, blândule meșter din Nazaret? „Nu numai în ferichie, dar și în suferințe și în moarte” ne răspunde El.

El nu făgăduiește comori pământești, plăceri și desfătări, ci „jug și sarcină”.

drept că spune că jugul Lui este blând și sarcina Lui e ușoară. El mai vorbește de sare crucei, sărăcie și alte mizerii, cași cum ar zice: „întâi cumpănește apoi alege”.

Isus a prevăzut, că mulți vor fi, cari își vor pune mâna pe coarnele plugului — și vor veni înapoi, că mulți vor rămânea la jumătatea drumului, vor începe și nu vor termina, până la un loc îl vor urma, ca apoi să-L părăsescă. Pentru aceea spunea El, că nu putem servi la doi domni și că: „cine nu e cu Mine, împotriva Mea este”.

Noi nu trebuie să fim creștini de jumătate. Noi trebuie să fim adevărați urmași ai lui Hristos. Căci sunt mulți, cari socotesc că pe lângă Dumnezeu mai pot servi și lumii: pot gusta bucuriile lumii fără paguba sufletului, se pot desfăta în bunătați, fără ca să-și expună sufletul pieririi. Ei zic: trebuie să citesc cartea sau revista aceasta, ca să nu rămână de lume, sau: trebuie să mă interesezi de cutare pieză sau film, orice conține „doar albinele adună miere dulce și de pe florile otrăvitoare”. Cătră aceștia zice apostolul: nu trageți acelaș jug cu necredincioșii. Căci ce are adevărul cu minciuna, lumina cu întunericul? Adevărat, că și creștinul cel

bun trăiește în lume, însă nu trăiește după spiritul lumii. Nu e nevoie, ca să devenim cu toții călugări sau călugărițe, cine vrea, și în lume poate trăi viață creștinească. Poate să aibă parte în bucuriile și distracțiile cinstite și permise ale lumii, însă între marginile stabilite de dumnezeiescul învățător și numai întru atâta, încât nu-i periclitată fericirea veșnică. Nime nu poate servi la doi domni. Nu poate servi lui Isus acela, care s'a pus în slujba lumii. Dacă nu-L urmezi pe Isus, te-ai însoțit cu dușmanii Lui pentru că: „Cine nu este cu Mine, împotriva Mea, este cine nu adună cu Mine, risipește!” Dar nu numai bucuriile și averile ne abat dela urmarea lui Hristos, ci pe mulți îi obosește și îi îndispune lupta neconținută la care este expus. La tot cazul, e mai ușor a se plimba în umbra pădurii, decât a merge pe drumul înfierbântat de soare. Ce este pentru călător căldura dogoritoare a soarelui, aceea este pentru cel ce urmează pe Hristos intristarea, suferința și ispita.

Drumul Domnului n'a străbătut totdeauna livezi de palmieri, nici n'a fost primit totdeauna cu osanale. S'a spus, că drac are, că se însoțește cu diavoli, că mânâncă și bea cu păcătoșii. Au voit să-l arunce de pe vârful de munte. Și când a sosit ceasul, atunci Fiul lui Dumnezeu a gustat toată marea suferințelor atunci „omul durerilor” cu sângele său a udat calea, pe care a străbătut-o.

Noi încă nu putem cere, ca drumul nostru să fie numai tandafiri, ca să nu ne ajungă nici un inconvenient. Cărările vieții noastre încă sunt pline de greutate, spini și urcușuri grele. Zilnic trebuie să purtăm micul nostru războiu cu propria noastră persoană și cu multele necazuri, anexe nelipsite ale vieții. Unde credința nu e tare, acolo omul

urmează fără voie și obosit pe Hristos. Se plictisește repede de luptă, se oprește la jumătate cale. Il pierde din ochi pe Isus, ca apoi, să nu-L mai vadă de loc.

Toate bucuriile și toate suferințele lumii să nu ne abată dela calea croită de Isus. În veselii și dureri, în bunăstare cași în mizerie, în plăceri și suferințe, Isus să ne fie conducătorul și modelul nostru, atunci și numai atunci vom face pe plăcerea Lui.

Din viețile sfinților.

Sf. Varvara virgină și martiră

Sf. Varvara (Barbara) a fost unica fiică a unui păgân bogat Dioscur din Nicomedia Bithiniei. Ea era o frumusețe rară. Tatăl său o iubea foarte mult. Nu cruța nimic pentru a da ficei sale o creștere aleasă. Pentru ea a zidit un turn în care ea să poată crește ferită de pericolul încreștinării. Din acel turn ea privea des la frumusețile naturii. A început a gândi și medita că minunățiile naturii nu pot fi făcute de niște statuete de piatră ori aur cum sunt idolii păgânești. Se zice că ea a fost instruită în ale creștinismului prin scrisori de către Origene... Cu încetul anii treceau iar tatăl făcea fetei diferite planuri de căsătorie. Ea însă răspundea hotărâtă că nici după un muritor nu se va mărita fie chiar și a împăratului. Tatăl său a lăsat-o în pace gândind că mai târziu i se vor schimba părerile. Într-o zi ceru ea să i se construiască o cameră de scaldă. Tatăl se învoi și lăsând planul să aibă 2 ferestre plecă într-o călătorie lungă. În timpul călătoriei s'a fost gătat de construit camera având însă 3 ferestre în cinstea sfintei Treimi și o cruce în cinstea Răscumpărătorului. În această cameră s'a botezat. Când a venit acasă tatăl său a întrebat pentru ce camera are 3 ferestre. Varvara a răspuns sincer că ea este creștină rugând totodată pe tatăl să-și deschiză și el inima față de o religie atât de nobilă și sublimă. Pentru Dioscur care urea atât de mult religia creștină vestea aceasta a fost prea grozavă. Punând mâna pe sabie sa repezit ca un leu turbat s'o sfășie. Varvara a fugit O stâncă mare fiind în cale s'a deschis pentru a-i face ascunziș apoi iar s'a închis. În felul acesta a

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Ziua de 22 Noembrie din fiecare an este o zi, care dovedește peste toate simțămintele naționale românești ale fiilor Bisericii unite. În aceasta zi memorabilă, în anul 1918 a luat ființă Sfatul Național Comitatens, prima organizație, care a înfruntat încercările dușmane, de a ține și pe mai departe sub călcăi Maramureșul lui Draoș și Bogdan. Indrumările înțelepte și entuziaste ale acestui sfat, izvorite din simțămintele de o mie de ani încăturate ale românilor maramureșeni au oțelit inimile de a nu se mai teme de urgia vechilor stăpâni. Acest „Sfat Național” a trezit din somn conștiințele. Și în Maramureș, unde trupele române au sosit abia de Crăciun, nu era ușor ca după o stăpânire milenară să propovăduiești înfăptuirea idealului național. Acțiunea Sfatului nu era asigurată prin puterea armelor. Pretendenții, vechii stăpâni, și ucrainenii făceau totul, ca mândrul Maramureș să ajungă sub stăpânirea lor. Luptele dela Tisa cu ungurii și invazia armată a ucrainenilor, cari au ajuns chiar la Sighet, ne dovedesc indeajuns tendințele dușmane. Membrii acestui sfat au fost cu toții români, fii ai Bisericii noastre. Suntem mândri, că ne-am dat ocazie, ca numele lor să ne servească de dovedirea românismului nostru atât de des atacat.

În ziua de 22 Noembrie s'au împlinit 20 de ani dela înființarea Sfatului. O aniversare cât se poate de valoroasă. Cu aceasta ocazie s'a săvârșit un parastas pentru sufletele toștilor membrii ai Sfatului, cari își dorm somnul de veci, liniștiți, că și-au făcut datoria față de neam și țară. Somnul lor nu va fi conturbat de înșepăturile

scăpat ea de mânia tatălui Mai târziu un cioban descoperi lui Dioscur escunzișul Varvarei. Dioscur aflând-o a tras-o de părul capului peste stânci și pietriș târând-o până acasă într-o cameră întunecoasă. Aci foamea bătaia și chinurile n'au fost în stare s'o readucă la credința în idolii păgâni. Văzând Dioscur că nimic n'ajută toată stăruința sa a dat-o în mâinile judecătorului Marțian. Acesta a încercat în tot chipul prin vorbe, apucături șirete și amenințări fără să izbutească a clătina credința ei. În urma acestora Varvara a fost biciuită atât de grozav încât tot corpul ei era acoperit de răni din cari se desprindeau bucăți de carne. În această stare a fost aruncată în temniță. Peste noapte când Varvara era în rugăciune, de-

unor nerecunoscători, doar: *actele și mai ales faptele vorbesc.*

Iată numele lor: Dr. Aurel Sabo avocat, Artemiu Anderco arhidiacon, Ștefan Ilnițchi protopop, Emil Stoica director de bancă, Dumitru Kiș contabil, Dr. Ioan Rednic medic, Dr. Titu Dorog avocat f. prefect, Ioan Dorog protopop, Dr. Vasile Filipciuc primprefect, Simion

Șerbul agronom, Basil Iurca mare proprietar, Ioan Balea notar județean, Petru Saica protopop, Valer Pop preot, Simion Coman Pop proprietar, Birlea Petru protopop, Iuliu Dragoș protopop, Mihai Șerban învățător, Vasile Ilnițchi proprietar, Petru Bilțiu învățător, Dr. Gheorghe Birlea medic, Dr. Izidor Anderco, Simeon Balea protopop.

Credință și viață

Bucurie la rutenii din Rona de sus. În ziua de 21 Noembrie, la noi Intrarea în Biserică, la rutenii din Maramureș, cari încă țin calendarul cel vechiu, sărbătoarea Arhangelilor, a avut loc binecuvântarea bisericii din nou zugrăvită. Actul binecuvântării a fost săvârșit de Reverendisimul Andrei Medveczki, asistat de preoții: Liachovits Iuliu și Alexandru Nohorneac din Bistra și Ștefan Bacsinsky din Lunca. Au participat procesiuni din parohiile rutene mai apropiate, ba chiar și o procesiune românească din Rona de jos.

Misiuni din Ocna-Șugatag. Sub conducerea Reverendisimului Alexandru Brebanu prepozit capitular sau șinul în Ocna-Șugatag misiuni populare. În zilele de Duminecă și Luni, 20

și 21 Noembrie a participat mulțime mare de credincioși veniți din satele din apropiere cu procesiuni frumoase. Au participat și credincioșii romano-catolici în număr mare.

O aniversare. Cu ocazia sinodului protopopes, care a avut loc în 10 Noembrie cu ocazia împlinirii a 35 ani în slujba Domnului, preoții districtului Sighet au sărbătorit pe vrednicul paroh al parohiei Sighet III, Darius Vlad protopop onorar. Inimosului și neobositului confrate îi dorim mulți ani cu bine și muncă rodnică.

A apărut!

CALENDARUL DELA BIXAD pe anul 1939, de vânzare la Librăria Românească Piața Uniri 25.

Prețul Lei 12.

dată toată închisoarea s'a umplut de lumină și strălucire. Isus s'a arătat și a vindecat-o deplin. În ziua următoare judecătorul Marțian mirându-se de vindecarea ei perfectă i-a zis că idolii au vindecat-o să le aducă deci jertfă de mulțumită. Varvara răspunse că idolii sunt lemn și piatră și n'au puterea de a vindeca. Isus Hristos este Domn atotputernic El m'a vindecat. Marțian auzind acestea ferbea de mânie. A poruncit ca Varvara să fie chinuită în modul cel mai tiran. Carnea de pe trup i-a fost ruptă cu clește înroșite în foc. Ranele i-au fost arse cu făclii aprinse. După ce păgânul judecător a încercat asupra Varvarei toate chinurile pe cari le a născocit furia lui, a adus sentința de moarte prin tăierea capului pentru Varvara

care răbdase cu atâta curaj toate chinurile neclintită fiind în credința catolică. Tatăl său încă a fost de față gustând cu plăcere priveliștea îngrozitoare a chinurilor ficei sale. El s'a oferit că însuși îi va tăia capul. Cu fruntea senină a ajuns Varvara la locul de execuție. Dioscur luă sabia și capul ei se rostogoli la picioarele nelegiuitului tată în anul 237 după Hristos. Această grozăvie a omorului a fost pedepsită de Dumnezeu îndată căci un fulger din cerul senin a lovit pe asel totă fără inimă și în acelaș loc la făcut cenușă.

Sf. Varvara în aceste vremuri de greutăți și rătăcirii, să ne fie exemplu de curățenie sufletească și tărie în credința catolică.

Ierom. Iosif A. Miclea O.S.B.M.